

GEPIDIA

(pohádka na pokračování na student.muni.cz)

Některé pasáže upraveny a některé přímo smazány za účelem zachování konzistence příběhu

Text prošel jen automatickou korekturou

Za devatero horami a devatero řekami spočívají řecká království. Nevíme jaký je věk a zdali se nadcházející události staly, jisté je však jediné - mírumilovná města středomoří žila jasným a bohatým životem, než se jednoho dne objevil v poklidném městečku Gepidia tajemný muž ze severu. Nebyl to stařec, ba však nebyl to ani mladík a tento tajemný muž vyhledal starého kmeta Heriastoise a pravil, *„Ctihodný kmete, jehož moudrost je známá i za hranicemi této země a jehož rady pomohly mnohým. Vážil jsem dlouhou cestu, abych zvěstoval zprávu o strašném konci tvého synovce Croccuse, krále vizigótského kmene Gotharů, jehož jsi miloval jako vlastního syna! Tajemné hordy válečníků valí se na nás z jihovýchodu“*.

Tu se na něj kmet Heriastois podíval, poté pohlédl do nebe a snažil se číst ve hvězdách. Zmaten změnou pozic Kasiopei a Oriona začal v deliriu věstit: *„Vidím spálené město nezměrné velikosti. Uprostřed města je chrám, v jehož pevných tisíciletých zdech odráží se člověk - ecce homo! Ten jediný je nespálen, nezasazen šílenstvím železa. Tajemné hordy valí se čtyřmi branami z východu, západu, jihu i severu. To město je Gaia, ten chrám je člověk. Nezbyvá již mnoho času“*. Ta noc byla nepřírozeně tichá a obyvatelé strážní vesnice Gepidia, severní výspy řeckých království, poprvé zahlédli na východě tajemnou polární záři.

V západním koutu země se tou dobou procházel jiný muž - vousatý, urostlý, s lukem na zádech a mečem v ruce. Les, kterým se ubíral za svým cílem, byl jiný, než jaký si ho pamatoval z minulých časů. Nebylo těžké si domyslet, že to zjevně souvisí s tím, proč si ho dal vladař zavolat. Časy se mění a ne právě k lepšímu. Unaveně pohlédl na oblohu. Jmenoval se Maradur, germánský bojovník krví spřízněný s Croccem, králem Gotharů, se kterým se po roce jal oslavit svátky jarní rovnodennosti. Netušil však, co již Heriastois dva měsíce věděl - rek byl mrtev a jeho království plenily hordy neznámých bojovníků.

Croccus se proslavil v mnoha bitvách. Byl to velký muž činem i vzrůstem. Jeden z největších, který po Zemi kdy kráčel. Do svých patnácti let vyrůstal s Maradurem. Oba byli urostlí, ale Maradur ani zdaleka ne tak jako Croccus. Z obou se stali výteční bojovníci. Zatímco Croccovi se nikdo nevyrovnal silou a ctižádostí, Maradur byl rozvážný, a převahu nad silnějšími protivníky získával lstí a obratností. Pokud to bylo možné, řešil

věci smírně.

Maradur zažil na své pouti mnohá dobrodružství. Uzavřel mnoho přátelství a obchodních smluv pro svou domovinu. Jeho pout' se však konečně blížila ke konci.

Uběhlo mnoho času a Maradur se ocitl v Gotharu, dříve známém opevněném hradišti, které dnes obývají prazvláštní lidé slovanského původu, jenž svoje město pojmenovali Brnje, tedy bláto. Město, které kdysi čítalo 15000 obyvatel, zmizelo z mapy Gotharlandu. Za městem Maradur objevil obrovské koryto o šířce 4000 kroků a hloubce dospělého člověka, dno bylo písčité a udusané koňskými kopyty. Tu ho moudrost políbila - tudy se tedy valila vlna nepřátelských bojovníků!. Ať počítal, jak počítal, takové koryto by vytvořilo snad jen toliko kopyt, kolik je mužů, žen i dětí v celém Řecku i království na severu. A všechny z těchto kopyt směřovali k jižním dálavám. Chrabrý bojovník se jen těžce vzpamatoval ze strašlivé hrozby, kterému budou muset čelit desítky národů - tu zaznamenal na obzoru pohyb. Byl to Deponus, jediný z přeživších obránců města. Dobelhal se k Maradurovi a pak pravil v neznámém jazyce: „Kalef thor nab Iktharus“. Nakonec vysílením padl do prašné země a odešel do věčných lovišť.

Maradur přemýšlel a 14 dní strávil luštěním tajemné zvěsti. On sám znal pouze řecký Heriastoisův dialekt. Ale kdo znal 12 světových jazyků a desítky dialektů? Heriastois! Toho naposledy spatřil v lombardských lesích na jihu. Maradur si sbalil věci, pohřbil zbylé padlé a vydal se na cestu do jižních lesů. Cestou viděl kolem sebe jenom známky pustošení a zkázy, spálené vesnice, rozkládající se těla, opuštěné přeživší jedince. V jednom městě se mu ale podařilo narazit na budovu, která unikla zkáze téměř jako zázrakem. Byla to místní knihovna, jak se dočetl z nápisu nad vchodem. I obdivoval dórský sloh, kterým se řecká knihovna pyšnila, když tu náhle strnul - v bělostném mramoru portálu bylo vytesáno jediné slovo: IKTHARUS! Než však stačil ve své hlavě srovnat své myšlenky, uslyšel hlasy dvou přicházejících mužů. Okamžitě uskočil do stínu, který vrhala obrovská police plná foinických hliněných tabulek, a dobře udělal. Přicházející totiž zjevně patřili k nenáviděnému národu Keltoi a v knihovně se pohybovali jako doma. Rozhodně nevypadali jako válečníci, rozmlouvali spolu tiše a pak, zrovna když se Maradur snažil přiblížit, neslyšně zmizeli. Ticho se líně přelévalo ztichlou místností a Maradur přemýšlel, jestli ti dva nestojí někde schovaní a nečíhají na něj. I jal se opatrně plížit a prohledávat rozlehlé prostory monstrózní knihovny. Procházel mezi regály zaplněnými nejstaršími písemnými památkami těchto zemí, zadumaně přemýšlel o osudu lidstva o smrti bratrance, když tu náhle zaznamenal pohyb. Po stropě lezl tlustý a slizký masožravý slimák. Maradur nakoukl do Heriastoisova slovníku naučného a co nevidí - obrázek téhož červa a pod ním jeho jméno Kalef. Tu si vzpomněl na poslední

slova Deponuse, jenž zhynul pod hradbami Gotharu: „Kalef thor nab Iktharus“ a nyní Maradurovi konečně blesklo v hlavě: „Hledej Kalefa v knihovně města Iktharus“. Maradur vytáhl meč a pomalu procházel chodbou sledujíc na stropě slizkou stopu po slimákovi a kousky lidské tkáně na podlaze. A pak náhle jej opět spatřil - Kalef na něj zpříma hleděl svými hypnotizujícími kukadly a náhle tiše promluvil: „Dhrak Maradur keb logheeeee“. Maradurovi se zatočila hlava a upadl do snu-nesnu. Tu se před ním objevil obraz. Tisíce a Tisíce koni s tajemnými bojovníky, hořci města, tajemná polární záře - strašlivé vidění. Maradur v poslední chvíli sekl mečem a odťal hnusnému slimákovi kus hlavy. Nažloutlý rosolovitý mozek při dopadu na chladnou zem mlasknul jako flák masa v masně. Přehrával si opět tajemný sen a najednou zbledl. Ach necht' nám Alesund pomůže! Heriastoisovi a jižním královstvím hrozí nebezpečí! Vyskočil na nejbližšího koně a vydal se svižným tempem na jih.

Mezitím v Kolchidě, se na svoji pirátskou plavbu připravoval korzár a Heriastův dávný nepřítel Iásón, který se probudil po svém dlouhém spánku v zamrzlém jezeře, kdesi v zemi plavovlasých barbarů. Již dva měsíce totiž zaznamenával velký přesun materiálu z maloasijských měst do rodného Řecka. Netušil, že se jedná o přípravu na strašlivou válku s doposud tajemnými bojovníky z východu. Iason si vyhlídl nejbližší loď vezoucí zboží z Kastilosu a jal se ji přepadnout.

Ještě téhož dne oslavoval Iason se svými kumpány vítězství, dobrá nálada však netrvala dlouho, když se dozvěděl od kormidelníka strašlivé poselství od Maradura, jenž Heriastoisovi zvěstoval novinky ze severu Již před dvěma měsíci. Iason si náhle uvědomoval, že nebezpečí hrozí celému středomořskému světu - chladná pevninská Evropa Již padla a nezbývalo mnoho času!

Ale cesty osudu jsou nevyzpytatelné. Tvůj nepřítel se jednoho dne stane tvým bratrem. Tvůj starý přítel tě naopak zradí. Nikdo nezná cesty osudu. Jen Heriastois! A proto poslal Maradura s Iasonem do vysokých hor, jez jsou již stovky let nazývané Alpinos. A nejen to. Heriastois si vzpomněl na starou báji o piktském tunelu, jenž prý jako tepny tělem prochází celým pohořím. Zůstal tu ještě z dob vlády tajemných Piktů.

I ocitli se na severní straně pohoří Alpinos a utábořili se blízko starého piktského hradiště Gusswerk, které bylo opuštěno Již před stovkami let. Pravě, když se Maradur oddával modlitbám, překvapil jej kouzelný stařešina. Představil se jako Ianosiek, starý příbuzný Heriastoisova strýce. Ve skutečnosti se jednalo o špatnou interpretaci řeckého jména Iason Hyk, tedy Iason bojovník. V té chvíli totiž nikdo netušil, že Iason Hyk, je děd Iasonuv - chrabrý bojovník v mládí a tajemný kouzelník ve stáří, jenž zmizel v těchto lesích před 50 lety. O jeho tajemství věděl pouze Heriastois. Kmet se na chvíli významně

odmlčel. Pak si promnul oči, hlasitě polknul a spustil: „Hmm, vážení, koukám, že vás osud či náhoda svedli na toto místo v tento čas a v tomto počtu. Jste zde z rozkazu starého Heriastoise. Naším úkolem je pročesat sire okolí a postavit armádu, jenž by se mohla rovnat krvežíznivým hordám, které jsou jen týdný vzdálené od rodné Gepidie“.

I dali se severovýchodním směrem, do země obývané divokými lidmi. I dorazili do opidia Popradur, které je prý dle starých pověstí obýváno udatnými sekerníky. Bohužel, šlo jen o pověsti. Opidium sice obýváno bylo, nešlo však o sekerníky (pokud tak neoznačujeme ty, kdož pijí na dluh) a už vůbec ne udatné. Místní obyvatelé se neživili bojem, ale pálením borovičky. Protože však většinu vyrobeného nápoje hned vypili, žili na hranici životního minima. Tato situace však nečekaně nahrávala do karet maradurovi, protože zjistil, že bez pořádného výčepu by se na dlouhém válečném tažení neobešel. Naverboval tedy 100 paličů a zabavil 150 sudů pálenky a vydal k Uzharoodu, tam prý je mnoho bojechtivých nádeníků. Kdo však ponese obrovský náklad? Tu mu poradil lanoshiek, aby dorazil k městu Kezmarokum, tam prý najde silné bojovníky a tak se i stalo. V Uzharoodu vyměnili několik sudů kořalky za dva tisíce bojovníků a vydali se do Karpat nabrat další síly.

I zažili mnoho dobrodružství, jejich vojsko se časem rozrostlo a v kraji nenalezli nepřítel. Zároveň se však Maradur počal měnit. Už nebyl tak oddaný Heriastoisovi, kterého viděl naposledy před dvěma lety, nyní se oddával hrám a vínu. Armáda se bez velitele počala rozpadat. Vojáci odcházeli, vraždili se mezi sebou, kradli zásoby. Ale Maradur s Iasonem byli zaslepeni. Iason Hyk je opustil již před měsíci, kdy odešel verbovat vojsko na daleký sever. Tou dobou padalo město za městem a hordy bojovníků nelítostně ničili tisíciletá království. A jednoho dne padlo první řecké město - Chalkidóna na řece Axios.

Tu se jednoho teplého večera před Maradurem a Iasonem objevil Heriastois. Maradurovi jen vypadla sklenka s kyselým vínem a s otevřenými ústy zíral: „Heriastois, kde si se tu objevil? Hej chaso líná, nalejte mu kyselého vína“; „I ty Maradure, i ty Maradure. Zklamal jsi mě“, pravil smutným, ale pevným hlasem Heriastois, starý kmet z Gepidie. „Zatím co ty se tu s Iasonem oddáváš hrám, země na jihu jsou drceny nepřátelskými kopyty. Před měsícem padlo město Chalkidóna na řece Axios. Ti bezbranní lidé spoléhali ve tvoji pomoc chrabrý Maradure. 15000 životů odešlo k převozníkovi jen díky tobě. Nyní se hordy valí do Ptolemaidu, pak do Gepidie a pak míly Maradure padnou Atény. Mykény, Epidavros i Sparta zahynou jako poslední.“ Maradur sklopil zrak. V Chalkidone měl mnoho přátel, vždyť tu jako mladík strávil šťastná léta s Corccusem a teď byla Chalkidóna - město jeho dětství a brána do Egejského moře v ruinách...

Maradur se vzchopil a zařval..